

ше пълна: „Ужасното чудовище“, навѣяло страхъ и трепетъ на цѣлото население, сега, обърнало грѣбъ, страховливо бѣгаше отъ мене. Сигналъ до последната стая, догѣтъ съ подвита опашка се заврѣ подъ счупената кушетка.

Задъ прозорцитѣ се разнесоха шумнитѣ и радостни викове на страхуващитѣ се за мене другари. . .

Защо страшното за всички кучета се изплаши отъ единъ едничекъ човѣкъ, който съ нищо не бѣ въоръженъ и съ нищо не го заплашваше?

Природата има своитѣ закони; единъ отъ тѣзи закони гласи: всичко, което се отдалечава отъ животното, кара животното да го напада; всичко, що се приближава къмъ него, възбужда го къмъ отстъпление. Тѣй, излупеното отъ яйцето пиле, което на втория день отъ живота си вече оглежда околнитѣ предмети, като види до себе си дъждовния червей, дърпа се назадъ, ако червеятъ пълзи къмъ него; но ако червеятъ пълзи въ противоположна посока, пилето го кълве.

Презъ моя дълъгъ животъ между звѣрове, не единъ пжтъ ми се е случвало, като видя разтворената муцуна на вълка, да втикамъ ржката си въ нея и да улавямъ звѣра за езика — именно затова, щото той да ме ухапе; и животното бързо се дърпа назадъ, мжчейки се да се освободи отъ ржката ми.

Дивитѣ животни никога не хапятъ неподвижни предмети, които виждатъ за пръвъ пжтъ; но почне ли предметътъ да се отдалечава, животното се нахвърля на него. На този законъ почива и играта съ котетата. Ако парче хартия, превързано съ конецъ, почне да се мърда, котето играе съ него. Но остане ли парчето хартия, даже въ разгара на най-гореща игра, да лежи на пода неподвижно, котето грациозно и лениво го покръдва съ меката си лапа единъ-два пжти и хладнокръвно го отминава.